

BENVINGUT SR. BISBE: VISITA PASTORAL 2 I 3 DE FEBRER DEL 2019

Ja ha arribat l'esperada Visita Pastoral a la parròquia Mare de Déu de Montserrat. Benvingut a la nostra parròquia Sr. Bisbe Salvador.

Veurà com la nostra parròquia està "on fire", és a dir, està en la línia que ens ha anat marcat en el pla pastoral. Una parròquia que es pren en serio la dimensió espiritual, la dimensió formativa i la dimensió evangelitzadora. Veurà una parròquia en sortida que acull a totes les persones que s'apropen i els ofereix un trobada en Crist enmig de la comunitat que és creativa, arrelada, i que ofereix els sagraments, que es preocupa per ser propera al seu entorn i que, per mitjà de l'exemple, viu amb intensitat l'evangelització.

En el passat número recordàvem que és la visita pastoral: Aquesta és una de les formes confirmades per segles d'experiència amb la que el Sr. Bisbe manté contactes personals amb el clergat i amb els altres membres del poble de Déu. És una oportunitat per a reanimar les energies dels agents evangelitzadors, felicitar-los, animar-los i consolar-los. És també l'ocasió per a invitar a tots els fidels a la renovació de la pròpia vida cristiana i a una acció apostòlica més intensa. La visita el permet, a més a més, examinar l'eficiència de les estructures i dels instruments destinats al servei pastoral, donant-se compte de les circumstàncies i dificultats del treball evangelitzador, per a poder determinar millor les prioritats i els mitjans de la pastoral orgànica (ApsS 220).

INCULTURACIÓ DE L'EVANGELI EN LA CULTURA POST-MILLENIAL

Mn Bruno Bérchez

INTRODUCCIÓ

Selfies, smartphone, viral, whatsapp, etc. són paraules que fa 10 anys no utilitzàvem, però que avui estan a l'ordre del dia. Molts sociòlegs parlen d'un canvi d'era, marcat per l'arribada de les xarxes socials, amb unes influències en la cultura occidental que just acaben de començar. Aquesta és la cultura on han nascut i creixen els joves d'avui. La generació post-mil·lenial, nascuda després del 2000, i a la qual Jesús ens diu hem de portar la bona nova (Mt 29,19). Amb aquest breu anàlisi volem apropar-nos a la cultura dels joves als quals som cridats a anunciar Jesucrist, per veure'n els reptes i les oportunitats. Això és el que fa segles que moguda per aquest esperit missioner l'Església ha fet amb les noves cultures que s'ha anat trobant. Per què no ho hauria de fer amb la cultura post-mil·lenial?

1. LA INCULTURACIÓ I L'EVANGELITZACIÓ

Cultura és una paraula d'origen llatí, participi de “colere”, d'on prové el mot cultivar. Té un origen agrari. La cultura és el resultat de l'acció de cultivar, conrear, i s'aplica al resultat que una sèrie de coneixements, tradicions, creences i costums produeixen en l'ésser humà que ha nascut i viscut en un lloc concret. Sense cultura l'ésser humà no pot desenvolupar-se com a persona. L'home i la dona són espècie humana per naturalesa. Però què vol dir viure com espècie humana? La resposta la donarà la cultura on s'hagi nascut i on aquest ésser humà es desenvoluparà. La cultura es transmet per la comunitat que la viu. “És propi de la persona humana no arribar a la vertadera i pròpia humanitat si no és mitjançant la cultura”, diu *Gaudium et Spes*. Podríem dir que la cultura són les ulleres amb què se'ns ensenya a

veure la realitat, veure'ns a nosaltres mateixos, i ens mostren com caminar pel camí de l'existència humana. I aquestes ulleres no les escollim. Ens les donen en néixer.

Tota cultura té uns elements: un sistema de creences que la condicionen, la inspiren i la configuren; uns valors que determinen allò positiu i negatiu; unes normes que han de seguir tots els seus membres; uns símbols que de comú acord evoquen significats compartits; un llenguatge que permet transmetre la cultura; una tecnologia sobre la qual es construeix la cultura.

Bruno Bérchez, al camp de formació d'evangelitzadors a NetMinistries als Estats Units

L'Església creu que tota cultura ha d'estar oberta sempre a millorar. Millorar, en quin sentit? La cultura és més correcta, quan més revela i fortifica la naturalesa de l'home. L'Església no defensa l'immobilisme cultural. L'evangeli, allí on apareix, comporta una conversió de mentalitats i fa canviar pràctiques i costums. No existeix la cultura 100% humana, que expressi de forma perfecta per si mateixa el que significa ser ésser humà. Tota cultura necessita de la gràcia per a ser purificada i restaurada en Crist. I alhora, no hi ha una cultura que sigui en si mateixa “més cristiana” que altra. Totes poden ser dignes d'encarnar l'evangeli, i per tant d'ajudar als éssers humans a viure la vida plena en Crist. Les cultures són com les entranyes de Maria Verge; totes, amb l'ajut de la gràcia, poden acollir l'Esperit Sant i engendrar Crist en els seus membres. Dit d'altra manera, no hi ha cultura que no pugui donar homes i dones sants.

Això parteix però d'un pressupòsit, no demostrable, i que demana la fe. Acceptar-lo et converteix immediatament en cristià. És el pressupòsit que afirma que “en realitat, el misteri de l'home només s'aclareix en el misteri del Verb encarnat” (GS 22). És l'escandalosa afirmació de que en un home de la cultura jueva anomenat Jesús de Nazaret, que parlava arameu i que va viure i morir en temps de la

dominació romana podem veure quina és la millor forma de viure l'existència humana. La naturalesa de l'home i la dona són portades a la seva màxima expressió en acollir Jesucrist i viure la seva vida. La raó és que creiem que ell és el Fill de Déu. Déu fet home.

Any rere any la nostra Parròquia té l'honor de rebre amb molta alegria a Ses Majestats els Reis Mags d'Orient. Puntuals, no falten a la cita del 6 de gener. És un dia esperat i alhora desitjat, especialment pels més petits de la casa.

Tots els esperem amb il·lusió, perquè puguin complaure'ns amb la seva bona voluntat i generositat. En aquest sentit, i seguint els seus consells, no ens hem de limitar a escriure una carta demanat únicament béns materials, també aquells de contingut espiritual.

Pel que fa als primers, estaria bé que pogués fer-se realitat " cap nen/a sense joguina". Respecte els segons, convé recordar aquella frase cèlebre d' Antoine de Saint-Exupéry en la seva obra El petit Príncep:

" L'essencial és invisible als ulls". Només amb el cor es pot veure bé. Davant l'individualisme, l'afany de poder, guanys i possessió, que poden abocar a les persones a la solitud, se'ns proposa la pràctica de l' Amor, l' Amistat i la Generositat per ser feliços. En realitat, se'ns recomana conservar l'infant que tots hem sigut, despertar l'interès pel saber i el coneixement, la creativitat i la imaginació i sobretot la senzillesa de cor pròpies de la infantesa.

Per tot plegat, també els hi demanem el millor per la família, pels nostres éssers estimats, Salut, en definitiva que regni la Pau.

I parlant dels Reis Mags, convé fer un breu recordatori: Quan va néixer Jesús a Betlem, sota el regnat d' Herodes, uns Mags d' Orient es van presentar a Jerusalem. Hi van acudir amb una clara intencionalitat; Adorar al Nounat. Aquesta adoració en forma de presents també es manifesta amb les obres. Un dels regals més precitats és l'or. Respecte aquest, no és una casualitat que els Reis Mags haguessin ofert aquest bé tant valorat, ja que era una forma de reconèixer-lo com un autèntic Rei. Des del seu naixement fou reconegut com Crist.

La Bíblia fa referència als Reis Mags a l' Evangeli de St. Mateu (capítol 2) i d'acord als estudis teològics, es desconeix en exactitud els seus noms, nombre i les seves races. La literatura especialitzada estableix que no va ser fins el segle XII quan se'ls va identificar com Melcior, Gaspar i Baltasar.

Altrament, la Biblioteca Nacional disposa en la seva col·lecció de valuoses peces, una d'elles relativa als Reis Mags o codis medievals renaixentistes els quals permeten reconstruir com es va gestar la llegenda.

El que sí podem afirmar és que es traca d'una bonica tradició que apel·la a la innocència de la infància. Una tradició que segueix viva, que es transmet de generació en generació. L' AVV de la Partida de Montserrat ens ofrena aquest meravellós gest d'amabilitat perquè Ses Majestats puguin comparèixer a la nostra Parròquia, que els obre les portes i són rebuts amb eufòria i entusiasme.

Els Reis Mags, repartidors de felicitat i il·lusió per totes les edats, també són una mostra de la interculturalitat i la bona entesa. Ells ens donen exemple de respecte i de convivència.

Us estem molt agraïts i us esperem tornar-vos a veure l'any vinent.

La violència masclista: una xacra social

MONTSERRAT BERENGUER I MESSEGUER

Psicòloga i Antropòloga Social i Cultural

Freqüentment, som sabedors de tristes notícies provinents de diversos mitjans de comunicació, referits a dones, noies, joves, infants, víctimes de violència masclista que han patit o pateixen algun tipus d'agressió física, psíquica i/o sexual; Malauradament, algunes d'elles amb el pitjor i més tràgic desenllaç: mortes amb clars signes de violència en mans del seu marit, company sentimental, exparella, d'un familiar, conegut, d'algú del seu entorn proper o bé per part d'un desconegut per la víctima.

També, sense caure en l'oblit, cal afegir-hi les víctimes d'explotació i tràfic sexual, de mutilacions genitals femenines... i un llarg etcètera. Malgrat que en l'actualitat, almenys aparentment, hi ha una major sensibilització respecte aquesta tragèdia, la violència no cessa. Vàrem acabar l'any 2018 amb unes xifres esgarrifadores que suggerien significatius senyals d'alerta i la necessària urgència de la posada en marxa de tot tipus de recursos per tractar, pal·liar i eradicar-la. El 2019 tampoc ha començat amb gaire bon peu. Sense caure en el pessimisme, una anàlisi realista dels darrers fets transcorreguts durant aquest mes de gener ja apunta a un mal pronòstic (...).

Aquesta violència, especialment i estadísticament objectivada: en un major grau la violència sobre la dona ha esdevingut una xacra social. Per tot plegat, seria encertat concloure que alguna cosa no rutlla bé, que l'existent és insuficient, requeriment d'una major contundència o bé que no s'està donant resposta a un problema de fons (...).

És cert que ningú disposa de cap vareta màgica i els minuts de silenci després d'una fatídica tragèdia han de ser-hi perquè ens enforteixen i esdevenen, d'una banda, com un acompanyament al dol i suport pels éssers estimats de la víctima i, per l'altra, com una fórmula de protesta. A més a més, ens uneixen contra allò indigne i inhumà, fent-nos més forts i més fortes, sota la consigna clara i amb veus altisonants de "prou"! Però som molts els qui desitgem que els minuts de silenci fossin innecessaris. Posar-hi fi. Un punt final a aquest malson.

I, com? Què cal fer davant d'aquest problema social?

Probablement, del que es tracta, més enllà dels dispositius ja existents, és d'educar en igualtat ja des de la infància. La prevenció és la millor fórmula per combatre la violència masclista. És necessari emfatitzar en el poder que tenen les eines preventives. La família és el context de socialització per excel·lència i es constitueix com l'espai en el qual s'han d'oferir aquelles pautes i exemples de conducta basades en el respecte i una educació igualitària.

També l'escola, com a agent socialitzador, ha de reforçar aquest paper fonamentat en els seus valors i inclòs en el seu projecte curricular i educatiu de centre. Conseqüentment, famílies totes –tot tipus de famílies i realitats familiars diverses–, posant de relleu que el més important de tota organització familiar és l'afecte i l'estima, la qual s'erigeix com la base de la vinculació parentofamiliar, haurien de posar la mirada a educar en igualtat. També institucions, organismes legisladors i mitjans de comunicació haurien de prendre nota. És necessari recordar la premissa bàsica que home i dona són iguals. Hem de parlar d'igualtat, no de superioritat. L'ús habitual de contraris que la mateixa societat ha anat construint al llarg dels anys ha pogut esdevenir nociu. Aquell tòpic del "sexe fort" i el "sexe dèbil" s'ha traduït més enllà del verbal, en dominància, autoritat, poder, capacitat contra dependència, fragilitat, vulnerabilitat i indefensió.

Dicotomies que comencen com a senzilles, insignificants i simples, podrien tenir una major rellevància cognitiva i d'impacte, tot i que immerses de forma natural i inconscient, hem crescut amb i juntament amb aquestes. Algunes han estat i són transmeses de generació en generació, validades socialment, i la seva pertinència, algunes vegades acceptada i volguda, però en altres ocasions, simplement, com una qüestió imposada o d'acceptació resignada, emergeixen categoritzades com a veritats absolutes. Des dels inicis de la infància primerenca es fa ús de dicotomies normalitzades: color blau/rosa, cotxes/nines, futbol/ballet... la inclusió o exclusió d'aquestes es fa únicament i, en nombroses ocasions, a partir de la diferenciació nen/nena.

I en aquest mateix sentit, podríem continuar amb centenars d'exemples. Estructures que es produeixen i es reproduïxen. Una violència "invisible", que s'executa pels camins simbòlics de la comunicació, del coneixement o del saber popular, però també des del desconeixement, la irracionalitat i d'una gestió inadequada de les emocions.

El respecte mutu en l'àmbit domèstic i familiar és bàsic. Donar exemple és primordial i beneficiós per a tots els seus integrats, inclosos els fills. Es dona un aprenentatge. Les pautes de criança adquirides durant la infància i l'adolescència s'incorporen per donar cos a l'estructura de la personalitat adulta. Tots som *portadors*, encara que inconscients, però també tenim el deure de ser responsables i fer ressò d'un altre missatge innovador. Sovint som testimonis actius de concentracions, campanyes i manifestacions contra la violència masclista, coneixedors de recursos socials en pro de la dona víctima, però podem estar obviant o ometent una educació basada en la igualtat entre persones.

La recomanació és clara: el missatge cal incorporar-lo ja des dels inicis per afavorir una convivència pacífica i pal·liar aquesta xacra social. Volem que les generacions que ens segueixen i les futures tinguin una vida millor. Ens hi juguem molt. Posem-nos a treballar tots immediatament.

* Article publicat, també, al diari Segre mes de gener.

PORTUGAL SERÀ LA NOVA SEU PER LA JMJ 2022

Mataró acull la JMJ a la catalana 2019.

Uns 470 joves catalans, i una desena de lleidatans, van participar el passat cap de setmana a la JMJ de Mataró. Va ser una Jornada Mundial de la Joventut a la catalana, en paral·lel a la JMJ que simultàniament es va celebrar a Panamà.

Els joves de Catalunya s'han reunit a la capital del Maresme per celebrar la Jornada Mundial de Joventut. Balls, diversió i comunitat han acompanyat aquesta JMJ a la catalana que també ha vingut acompanyada de molta pregària.

Com explica Mossèn Manel Mercadé, delegat de Pastoral de Joves del Bisbat de Lleida, hi van participar Joves amb inquietuds i ganes de passar-s'ho bé al voltant del missatge del Sant Pare : aquesta és la joventut de Crist.

"Maria va ser una «influencer», va ser la «influencer» de Déu". Així va expressar el papa Francesc la decisió ferma de Maria. Unes paraules de les quals el cardenal Omella se'n va fer ressò des de Mataró. L'arquebisbe de Barcelona va assegurar als joves que "no tingueu por de ser cristians i de viure la fe, inclús contracorrent".

Dinars compartits amb els bisbes, moments de paraules i testimonis i també diversió assegurada. La JMJ ha superat les expectatives. A la nit tots els joves van poder ballar, saltar, cantar... i van acabar la jornada amb una pregària comunitària. Units per una mateixa fe, van compartir uns instants que de ben segur recordaran durant molt de temps.

Portugal serà la nova seu per la JMJ 2022. Panamà i també Mataró han acabat en una allau d'aplaudiments en conèixer el destí de la següent JMJ. Portugal, a prop de casa, serà una seu que facilitarà als joves diocesans fer-se presents en una JMJ que es preveu que sigui, un cop més, multitudinària.

SANT ANTONI ABAT 2019

SANT ANTONI ABAT, Benedicció de mascotes i animals de companyia a la nostra Parròquia. Sant Antoni Abat; al voltant del dia 17 de gener hi ha un conjunt de celebracions festives, és l'onomàstica d'aquest sant barbut, anomenat Sant Antoni del porquet o dels rucs, perquè ha estat durant segles el tradicional protector de tots els animals útils per a les feines del camp. La invocació a Sant Antoni està encaminada a obtenir la fertilitat dels animals i dels aliments, i la purificació, i és hereva de bona part d'antigues advocacions precristianes amb idèntics propòsits. La devoció popular al sant es remunta al segle XII i ha generat, durant tots aquests anys un bon nombre de manifestacions festives. Com a patró del gremi dels traginers o dels Tonis, el sant beneeix les cavalleries i presideix les cavalcades dels Tres Tombs, també anomenades Passades o Beneïdes.

**CONCURS DE TRUITES
DE SANT ANTONI ABAT**
Organitza Associació de Montserrat